

Úton önmagamhoz

Minden kezdet nehéz, tartja a mondás. Az én "kezdetem" 20 évvel ezelőtt kezdődött... egy boldog, kiegyensúlyozott, cserfes kislány voltam. Mondhatni egészen addig, amíg nem kerültem be az iskolarendszerbe. Három testvérem van, szerető család vesz körül, de valamiért egészen korán megfogalmazódott bennem az az érzés, hogy szeretnék mindenkinek megfelelni, mint utolsó, legkisebb gyermek. Édesanyám 43 éves volt, amikor úgy döntöttek, nagyon szeretnék, ha megszületnék. Voltak, akik ezt nem értették és hangot is adtak ennek... „Miért kell ő még a családba?” Amikor először erről hallottam, nagyon rosszul érintett. Már elfogadtam, de sokszor eszembe jut ez a mondat, és motivál arra, hogy megmutatassam, hogy én is kellettem még ebbe a családba, megérte megszületnem. Lehet, hogy ezért is szeretném a családomat ennyire büszkévé tenni. Szeretném, ha azt éreznék, én is kellettem még ebbe a családba.

Kislányként azt gondoltam az egyetlen ehhez vezető út, ha kitűnő tanuló leszek és megmutatom, igenis mindenben jó leszek. Innentől kezdve az a kicsi kislány teljesítményszorongással ment nap mint nap iskolába. Hamar szembesült vele, hogy a testnevelés nem az erőssége, sőt mondhatni egészen távol áll tőle. Mégis, abból is kellene az a hön áhított ötös, a cél elérése érdekében. Ennek köszönhetően volt, hogy apukámmal tanulás után gyakoroltam otthon a négy fal között az alkarérintést röplabdából, hogy sikerüljön annyit teljesítenem, amennyi szigorúan elő van írva az ötös érdemjegyért. Persze voltak más tárgyak is, amelyek nem mentek zökkenőmentesen. Ugyan tanultam zongorázni hat éven át, de a szolfézs sem ment annyira könnyedén, mint a többieknek, így ebből is igyekeztem minél többet gyakorolni. Ahogy haladt előre az idő, realizáltam, hogy a reál tantárgyak sem az erősségeim... Elkezdtem azon gondolkodni, hogy vajon miben vagyok jó? Jó vagyok egyáltalán valamiben?

Az irodalmat szerettem. A verseket nagyon szerettem. Édesanyám támogatásának köszönhetően elkezdtem versmondó-mesemondó, később szépkiejtési versenyekre járni. Sajnos nem volt mellettem sosem egy olyan mentor, aki mellett sokat fejlődhettem volna szakmailag, így a legtöbb versenyre egyedül készültem fel. Egy dolgot használtam a felkészülés során... az érzékenységet, a lelkemet. Mindig félttem minden verseny előtt, ahogy édesanyám is -aki mindig ott volt velem minden egyes versenyen-, viszont ahogy felléptem a színpadra, mindig megnyugodtam. Azt éreztem, hogy előadhatok egy értékes művet az én érzéseimmel fűszerezve, egy biztonságos közegben. Egy olyan közegben, ahol nem az a lényeg, hogy ki milyen külső "értékkel" rendelkezik, hogy ki kinek a kije, csupán az a fontos, és azon van a hangsúly, hogy hogyan tud életre kelteni egy művet. Szerettem ezt az időszakot. Szerencsére sok sikerélmény ért, megyei, országos, regionális versenyeken egyaránt, bár valahogy sosem éreztem azt igazán, hogy tehetséges vagyok abban, amit csinálok. Azt éreztem, hogy mögöttem nincsen szakmai töltet, csupán lelki, -ami hosszú távon nem biztos, hogy elegendő-.

Időközben elkezdtem a gimnáziumot is, aminek során szépen lassan abbamaradtak az ilyen versenyek, amikben az örömet leltam, arra hivatkozva, hogy a tanulmányaimra kell fókuszálnom. Nem tudom, hogy jól döntöttem-e. Négy éven át, folyamatosan tanultam, minden évben jeles bizonyítványt szereztem, angolt, németet tanultam szabadidőmben is, hogy később -a pontok miatt- legyen nyelvvizsga bizonyítványom is. A „pontok” ... állandóan ezt hallottuk. Kellene a pontok ahhoz, hogy felvegyenek egy jó egyetemre, egy jó szakra, hogy megalapozzuk a jövőnket. Én nagyon igyekeztem. Nagy küzdelem játszódott le

bennem, mire meghoztam a döntésem, hogy pszichológiát szeretnék tanulni -ahol nagyon magasak, a már sokszor említett pontok-.

Sokat stresszeltem, szorongtam az utolsó gimnáziumi évemben. Nagyon szerencsés vagyok, hogy a szüleim tudtak támogatni, és mindig, amikor hazaértem a gimnáziumból, hol matematika, hol magyar, hol angol, hol pedig német magánórán vehettem részt. Akkor azt gondoltam, megérte. 4 éven át jeles bizonyítvány, két nyelvvizsga, és minden érettségi ötös érdemjeggyel (kivéve a matekot, ami persze négyes lett) zárult a gimnázium. Eljött a ponthatár hirdetés napja, ekkor éppen Erdélyben voltam egy Verstaborban, amit nagyon élveztem. Jeleztem a többieknek, hogy nekem pillanatokon belül megérkezik a hön áhított, várva-várt SMS, amiben fény derül végre arra, hogyan alakul majd a jövőm. Meg is érkezett az SMS, amelyben ez állt: Sajnálattal értesítjük, Ön nem nyert felvételt egyik jelentkezési helyére sem!

Összetörtem. Nagyon sokat, napokig sírtam. Azt éreztem, hogy mind a 12 év belefektetett munka, tanulás, kitartás... mind hiába volt. Legalábbis akkor ezt éreztem. Szerencsére a családom mellett állt és igyekeztünk megnézni milyen lehetőségeim lehetnek a továbbiakban. Végül pótfelvételi eljárásban jelentkeztem a Pécsi Tudományegyetem pszichológia szakára, ahová -egy hónapos várakozás után- felvételt nyertem. Nagyon boldog voltam, azon gondolkodtam, hogy milyen jó érzés lehetett a többiekben, akik már az első alkalommal ilyen pozitív üzenetet kaptak.

Amikor már közel egy éve tanultam pszichológiát megfogalmazódott bennem, hogy vajon tényleg ez az én utam? Ezt szeretném csinálni? Mire vágnék igazán? Kiskorom óta azt tartottam szem előtt, hogy egy olyan szakmát, már-már hivatást válasszak magamnak, amit örömmel végezhetek nap mint nap. Egy év egyetemen eltöltött idő után nem éreztem azt, hogy megtaláltam az utamat, így kicsit csalódtam is magamban, hogy tényleg azért küzdöttem ennyit, hogy felvegyenek, hogy most rájöjjenek: valóban nem is ezt szeretném csinálni? Így úgy döntöttem, véghez viszem tanulmányaimat, viszont elkezdek egy másik képzést is. Jelenleg így levelező képzésben kommunikáció-és médiatudományt is tanulok és talán először vagyok magamra büszke, hogy párhuzamosan, mindkét helyen tudok teljesíteni, bár, már figyelve arra, hogy ne terheljem túl magam.

Korábban sosem volt példa arra, hogy hosszabban megfogalmazzam valamivel kapcsolatban az érzéseimet, bár kiskoromban és még mostanában is, mindig írásban fejezem ki a szeretteimnek is azt, hogy mennyire fontosak nekem. Valahogy, így könnyebben megy... Miközben gondolkodtam azon, hogy miről is írhatnék, eszembe jutott, hogy pár évvel ezelőtt, habár nagyon rövid ideig de vezettem egy naplót. Amiben pont azt írtam le, hogy hogyan látom, hogyan szeretném látni magam 5 év múlva. Gondosan írtam, mert irodalom órán pont ilyen témában lehetett szorgalmi feladatot készíteni. Végül nem mertem beadni, nem éreztem "elég jónak". Akkoriban így láttam a jövőmet....

„Kiskorom óta töprengök azon, vajon milyen lesz a jövőm. Milyen lesz az, ha én is felnőtt leszek? A jövő, egy ismeretlen, de izgalmas, várakozással teli utazás. Bátorít, hogy tudom, tőlem függ, milyen lesz az életem következő szakasza, hogyan leszek boldog és sikeres, és ezzel egyidejűleg, hogyan fogok felnőttként helyt állni az életben. Az egyik legfontosabb céljaim közé tartozik, hogy az önismeretem fejlődjön. Szeretnék kitartóbbá válni, és könnyebben legyőzni az elém gördülő akadályokat. Egy jó önismeret azt gondolom, sok nehéz helyzeten könnyedén átsegíthet minket. Mindig azt éreztem, sikeres életet szeretnék.

Ami számomra azt jelenti, hogy kiemelkedő karrierem legyen, körbeutazzam a világot, minél több kultúrával megismerkedjek, és sok élménnyel gazdagodjak.

Eleinte azt hittem, akkor valósítom meg önmagam, hogyha közgazdász leszek, -hiszem a legtöbb kortársam is az szeretne lenni- de sajnos, rá kellett jönnöm, hogy hamar elvesznék a számok tengerében. Eljátszottam a gondolattal, hogy sebész leszek, de kiráz a hideg a tütől, és biztos, hogy ráborulnék a műtőasztalra. Jelenleg azt érzem, a mérleg nyelve, a jogi pálya felé fog billeni.

Boldog lennék, hogyha mindazt a szeretetet, amiben részesülök nap mint nap, képes lennék ugyanúgy viszonzni. Szeretném megtanulni, hogyan lehet úgy felépíteni egy családot, ahogyan azt a szüleim tették, megannyi nehézség között. Igazán vágyom rá, hogy én is tudjak annyira önzetlenül szeretni, és óvni másokat, ahogyan azt a védelmező, és motiváló családom teszi. Nekik köszönhetem azt, aki most vagyok. Emiatt fontos nekem, hogy a jövőben is ott legyek annak, akinek szüksége van rá. Napjainkban, jelentős problémát jelent a társadalom mentális betegségekhez való hozzáállása. Fontos, hogy mindenkinek legyen biztonságos tere beszélgetni az őket érintő problémákról, és több láthatóságot kapjanak a különböző esetek. Az emberek lelki jóléte alapvető fontosságú a saját, és az össztársadalom jövőbeli boldogságához. Ennek hiánya, a hétköznapiakban is megfigyelhető, például, ahogyan azt minden nap, utazásaim során tapasztalom. A sok végighallgatott panaszkodás, csalódottság, reményvesztett társalgás, ráébresztett arra, hogy a jövőben, tenni szeretnék azért, hogy egy boldogabb társadalom részesévé váljak. Ennek kapcsán, ami a személyes jövőmet illeti, a karrier céljaim megvalósítása mellett, hű szeretnék maradni az emberi kapcsolatokhoz fűződő érzéseimhez. A nehéz időszakokban, sokszor meríték erőt egy idézetéből, amit nem régen olvastam: "Akit nehéz szeretned, annak van nagy szüksége a te szeretetedre".

Habár három év eltelt az írásom óta, és ugyan a mérleg nyelve nem a jogi pálya felé dőlt, ahogyan én azt akkor gondoltam, úgy érzem, tudok azonosulni azokkal az érzésekkel, amiket akkor megfogalmaztam. Vagyis, a sikeres életről kissé megváltozott a véleményem... jelenleg nem a karriert és az ilyenfajta önmegvalósítást tartom elsődlegesnek, sokkal inkább azt, hogy boldog életem legyen. Boldog szeretnék lenni és kiegyensúlyozott. Amennyire egyszerűnek hangzik ez a cél éppen annyira nehéz is kivitelezni -szerintem- a mai világban. Pár évvel ezelőtt nem gondoltam volna, hogy ennyire nehezek a "húszas" évek, nagyon tudok azonosulni azzal a mondással, hogy ilyenkor vagyunk a felnőtt élet küszöbén. Valahogy azt érzem, én szeretném késeltetni annak a küszöbnek az átlépését és még egy kicsit élvezni ezt a gondtalanságot, amit a felnőtt élet úgy érzem elvesz tőlünk.

Nagyon nehéz úgy 20 évesnek lenni, hogy azt érzem túl sok inger vesz körül. A korombeliek közül: valaki sikeres vállalkozó, most vesz házat, autót, járja a világot, munkája van, elköltözött otthonról, valaki éppen házasodik, vagy már kisgyermeket vár, vagy akár éppen az ötödik diplomáját csinálja, úgy érzi megtalálta az útját, sikeres abban amit csinál...addig a másik oldalon valaki most hagyja ott a második egyetemet amit elkezdett, otthon lakik, nincs munkája, nem tudja mit kezdjen az életével, hol ismerkedjen, mit tanuljon, és közben azon gondolkodik, az első említett "réteg" vajon hogy csinálja mindezt.

Én azt érzem, tökéletesen a kettő állapot között helyezkedem el félúton. Néha nem tudom, hol vagyok "otthon", Pécsen, vagy a szülővárosomban. Nem vagyok sehhol sem igazán jelen, hétköznap itt, hétvége ott, ez az ütemterv minden szemeszterben. Szeretném magam ellátni, de minden vasárnap anyukám kis "csomagjával" szálllok fel a buszra, ami tele van élelemmel, hogy a kislányát azért ne küldje üres kézzel küldje vissza. Közben az egyetemen

minden döntésemért felelősséget kell vállalnom, nekem kell intézmem az ügyeimet. Egy szóval magamért kell vállalnom a felelősséget és azért, hogy magamnak kell megteremteni mindent, nem lesz, aki meleg vacsorával várna haza, vagy esetleg segítene bármilyen házimunkában, ha éppen sokat kell tanulnom. Megmondom őszintén, jó érzés ebből kitörni néha hétvégére és kicsit még azt érezni, hogy van, aki gondoskodik rólam. Attól tartok a felnőtt életből így nem lehet majd "kilépni" ...ez egyszerre ijesztő és izgalmas is egyben. Azért persze tisztában vagyok vele, hogy azt a bizonyos "küszöböt", hamarosan át kell lépni.

Azt gondolom, azt köszönhetem a pszichológiának, hogy egyfajta önismereti útként is szolgál nekem az, hogy elsajátítom a különböző elméleteket. És ösztönöz arra, hogy megvívjam azt a nem könnyű harcot, hogy egyre mélyebben és mélyebben megismerjem önmagam, a gondolataimat és ezzel együtt hagyjam is megismerni magamat mások által és ne zárjak be az ilyen helyzetekben, félve attól, hogy mi lesz, ha sérülök lelkileg? Emellett pedig tanít arra is, hogy mindenki okkal olyan amilyen, és okkal cselekszik úgy, ahogyan. Arra kell törekednünk, hogy a tőlünk telhető legnagyobb empátiával forduljunk másokhoz.

Ha visszamehetnék az időbe, biztosan megölelném a kiskori önmagam és annyit mondanék neki: "Neked nem kell senkinek sem bizonyítani, sem kiérdemelni azt, hogy szeressenek. Önmagadért tedd azt, amit teszel. Merj az lenne, aki vagy. Egy cél mindig lebegjen a szemed előtt: légy boldog, és maradj hű önmagadhoz! Nem lesz egyszerű felnőtté cseperedni, mondhatni már-már egy igazi érzelmi hullámvasút lesz, de sikerülni fog minden akadályt legyőzni! Hallgass a szívedre és a megérzéseidre! És, hogy mit mondana nekem a jövőbeni énem? Erre nagyon kíváncsi lennék. A távoli jövőben választ kaphatok arra, hogy vajon sikerültek-e a terveim, és egy olyan életet élek-e, amelyet szerettem volna és nem olyat, amelyből a hétvégék jelentik az egyetlen kiutat.

Sokszor kérdezem meg magamtól: elég jó vagyok? Elég jó diák? Elég jó barát? Elég jó társ, testvér, gyermek, elég jó ember? És vajon elég jó leszek majd szülőnek, munkavállalónak? Vagy csak próbálok megfelelni mindenkinek, miközben belül egyre inkább elveszítem önmagam? A válasz nem mindig jön könnyen. Van, amikor egy mosolyban ott a megnyugvás, máskor pedig napokig csak a szorongás marad. Mert szorongok. Nap mint nap. Hogy lemaradok. Hogy nem vagyok elég, és nem is leszek az. Hogy más jobban csinálja, más ügyesebb, okosabb, bátrabb, szerethetőbb. Hogy miközben próbálok minden szerepben helytállni, közben magamra is ügyelnem kellene lelkileg – de néha már alig marad bennem erő. Sokszor mondják, hogy csak a gyengék sírnak. Sajnos, én gyenge vagyok. Egy lelkileg nehéz egyetemi nap után, néha hétvégente, amikor búcsúzom el a családomtól, előfordul, hogy elsírom magam. Rengeteg érzés van bennem, és sokszor még én is nehezen fejtem meg őket... így, hogy várhatnám el mástól, hogy megértsen?

Néha úgy érzem, egy versenyben élek, ahol nem tudom, ki a bíró, mi a pálya, és mikor van célvonal. És mégis futok. Mert szeretnék megfelelni. Szeretném, ha büszkének lennének rám. Szeretném elhinni, hogy amit adok, az elég. Hogy amit érzek, az jogos. Hogy a gyengeségem nem gyávaság, hanem emberség, hisz ilyen vagyok. Hogy én, így, ahogy vagyok – a hibáimmal, a kérdéseimmal, a félresikerült napjaimmal együtt – elég vagyok.

És talán ez az, amit mindannyian vágyunk hallani – hogy elég jók vagyunk. Hogy szerethetőek vagyunk akkor is, amikor nem vagyunk tökéletesek. Hogy nem attól vagyunk értékesek, amit elérünk, hanem attól, ahogyan útközben élünk. Ahogy figyelünk, kapcsolódunk, sírunk, nevetünk, próbálkozunk újra és újra. Talán az „elég jó” nem egy

állapot, hanem egy út. Egy folyamat, amit napról napra újra megtanulunk – önmagunkhoz méltón.

Néha, mikor este egyedül vagyok, és a csend hangosabb lesz a gondolataimnál, belegondolok: vajon milyen lesz az élet tíz év múlva? Vajon én ki leszek akkor? Hol leszek? Milyen világ vesz majd körül?

Most húszéves vagyok. Egyetemista. Az életem közepén érzem magam, pedig az egész még csak most kezdődött el. Előttem a világ – ezt mondják. De gyakran olyan, mintha nem egy nyitott út állna előttem, hanem egy hatalmas, ködbe borult hegygerinc. Ott van, de nem látom, hova lépek legközelebb. Néha izgatott vagyok, máskor félek. És gyakran mindkettő egyszerre. A jövőt nem tudom biztosan megjósolni, de elképzelni – azt igen.

A most húszéves egyetemista, aki én vagyok, számtalan nehézséggel néz szembe már most. Az önbizalommal. A jövőkép hiányával. A túlterheltséggel. A szorongással, amit az okoz, hogy semmi sem biztos, minden változik, és mindenki máshoz hasonlítja magát, folyamatosan. Azt mondják, nekünk minden lehetőség adott. De arról kevesebbet beszélnek, milyen bénító is tud lenni a túl sok lehetőség. Mert ma húszévesnek lenni olyan, mint egy körhintán ülni, ami néha olyan gyorsan forog, hogy elfelejtem, hol is vagyok. Néha már attól elfáradok, hogy választanom kell – mit tanuljak, merre menjek, ki legyek? A válaszok helyett csak újabb kérdéseket kapok. És közben ott a világ: a klímaváltozás, a politikai bizonytalanság, a gazdasági válságok árnyéka.

Az egyik legnagyobb nehézség, amivel szembe kell néznünk, az önmagunkkal való kapcsolat. Mert egy olyan világban, ahol mindenki „tökéleteset” mutat a közösségi médiában, nehéz elfogadni, ha néha elveszve érezzük magunkat. De a bizonytalanság nem gyengeség. A kérdések, a kétségek – ezek visznek közelebb a saját válaszainkhoz. Sok fiatal küzd ma mentális problémákkal, kiégéssel, magányossággal. A világ egyre „összekapcsoltabb”, mégis sokszor úgy érezzük, egyedül vagyunk. 2035-re nem újabb applikációkra lesz szükségünk, hanem arra, hogy valóban meghallgassuk egymást. Arra, hogy legyen időnk – nemcsak egymásra, hanem saját magunkra is.

A boldogság továbbra is ott fog rejleni egy beszélgetésben, egy baráti ölelésben, egy közösen átélt élményben. És azokban a pillanatokban, amikor végre elhiszem: rendben van, hogy még nem tudom, ki leszek. Mert az út maga is értékes. Mert a keresés közben tanulom meg, hogy mi fontos igazán.

Mint említettem, két egyetemet csinálok egyszerre – pszichológiát és kommunikációt. Sokan azt mondják, ez bátor dolog, mások azt kérdezik, minek ennyi. Néha magam sem tudom a választ. Talán azért, mert nem akarok választani. Mert minden érdekel. Mert szeretném megérteni az embert, a gondolatait, az érzéseit, a működését – és közben mesélni is róla. Történeteken keresztül, szavakba öntve a belső világot. Sokan nem tudják, de a párhuzamos tanulmányok mögött rengeteg stressz, logisztika, szorongás, tanulás, kitartás, sírás van. Igyekszem megbirkózni ezzel a helyzettel -amelyet magamnak teremtettem- de beismerem, nagyon nem könnyű! Sőt...

Pszichológiából szeretném elvégezni a mestert is. Látok benne jövőt. De közben néha elfog egy szorító félelem: mi van, ha mégsem lesz olyan munkám, amit igazán szeretek? Mi van, ha az a rengeteg év tanulás, a vizsgaidőszakok miatti sírás, a hajnalig tartó jegyzetelés csak egy olyan álláshoz vezet, ahol napról napra egyre kevesebb leszek? És nemcsak a szakmai jövőm

ködös. Azt sem tudom még, hol szeretnék élni. Néha vágyom a nyüzsgő nagyvárosra, máskor egy nyugodt kisvárosban képzelem el magam, ahol a reggeleket madárcsicsergés nyitja, nem az e-mailek hangja.

De egy dolog biztos: szeretnék családot. Törődő, szerető anyuka szeretnék lenni. Nem valamikor „majd”, hanem fiatalon. Olyan anya, aki meghallgat, aki ott van, aki mosolyog, aki finomat főz, aki esti mesét olvas. Aki ölel, aki egy biztos pont. De akkor néha megkérdem magamtól – ha ezt választom, feladom az álmaimat? Lehet valaki egyszerre anya és szakmai önmegvalósító? Lehetek teljes, ha egy részem otthon marad, míg a másik a világot akarja jobb helyé tenni? Mikor fogok kiteljesedni? Hogyan?

Ezek a kérdések nap mint nap velem vannak. Néha válaszokat keresek bennük, néha csak elérzékenyülök miattuk. De megtanultam, hogy nem baj, ha még nem tudom a válaszokat. Nem baj, ha csak érzem, hogy merre van az „előre”, de még nem látom. Az élet nem mindig egyenes vonal. Néha kanyarog, néha megáll, néha visszafordul – és ez rendben van.

2035-ben harmincéves leszek. A gondolat egyszerre félelmetes és szép. Azt szeretném, hogy addigra már ne akarjak „tökéletes” lenni. Csak hiteles. Hogy merjem kimondani: nem tudok mindent, de hajlandó vagyok tanulni. Hogy ne a címek, a diplomák, a külsőségek mondják meg, ki vagyok – hanem az, hogyan bánok másokkal. Hogy tudjak szeretni. Magamat is. A jövő sokféle lehet. Automatizált, technológiai, digitális. De én olyan jövőről álmodom, ahol lehet lassan is élni. Ahol lehet egyszerre dolgozni és családot nevelni – nem büntudattal, hanem szeretettel. Ahol a karrier nem arról szól, hogy egyre feljebb mászom, hanem hogy egyre közelebb kerülök ahhoz, aki valójában lenni szeretnék.

Talán kiteljesedni nem egy pillanat lesz, hanem sok apró pillanat egymás után. Egy reggeli kávé csendje. Egy elismerő pillantás. Egy mosoly a gyerekeimtől. Egy támogató ölelés a páromtól. Egy kliens, aki azt mondja: „köszönöm, hogy meghallgatott.” Egy cikk, amit megírhatok, és ami hatással van másokra. Egy otthon, amit megtölt a nevetés és az illatok. Kiteljesedni nem azt jelenti, hogy minden tökéletes. Hanem hogy a darabjaimból valami egész válik. Hogy bár a kételyeim mindig velem maradnak, már nem bénítanak meg – hanem kísérnek, figyelnek rám. Segítenek dönteni, emlékeztetnek rá, hogy élni mindig kockázat is.

Sikerélmény? Boldogság? Kudarc? Nehézség? Sokszor gondolkozom ezeken a témakörökön, és az életemben betöltött szerepükről. Biztos vagyok abban, hogy az elkövetkezendő időszakban mindegyikből lesz majd részem. Keresem az utamat, keresem azt, hogy ki vagyok én, mi tesz boldoggá. Mi legyek, ha “nagy” leszek. Bizony, ez nem könnyű út. Nem könnyű, és csak saját magunk által jöhetünk rá a válaszra. Viszont azt érzem, ezt a harcot meg kell vívnom magammal önmagamért, a jövőmért. Lehet, hogy a jövőm még tele van kérdésekkel. De -szeretném azt gondolni- ma már tudom: ezek a kérdések nem a gyengeségem, hanem az erőm. Mert amíg kérdezek, addig keresek. És amíg keresek, addig élek.

A jövő bizonytalanság, de egyben egy izgalmas utazás is. Ugyan nem tudhatjuk, hogyan alakul életünk, hiszen ember tervez, Isten végez... de egy dolgot megígérhetek magamnak, 10 év múlva, visszatekintek majd ezen írásomra, és lapra vetem majd az akkor bennem rejlő érzéseket is. Remélem azokat a sorokat boldogan, kiegyensúlyozottan, a családom társaságában írhatom meg, miközben a gyermekeink önfeledten játszanak körülöttünk,

mellettem pedig a párom ül majd, aki a támaszom lesz, és ott lesz mellettem minden sikerben és nehézségben egyaránt. Ha így alakul, tudni fogom, megérkeztem.